

UZASADNIENIE
do uchwały Nr LXIII/391/18 Rady Gminy Rewal w sprawie rozpatrzenia skargi na
działania Wójta Gminy Rewal

W dniu 12 kwietnia 2018 r. do Zachodniopomorskiego Urzędu Wojewódzkiego w Szczecinie wpłynęła skarga Pani (...) na działanie p.o. Wójta Gminy Rewal Macieja Bejnarowicza. W dniu 17 kwietnia 2018 r. ZUW przekazał przedmiotową skargę Radzie Gminy Rewal jako organowi właściwemu do jej rozpatrzenia.

W treści skargi Skarżąca wskazała, że Wójt gminy Rewal działał wbrew art. 23 ust 1 ustawy o samorządzie gminnym, który zakazuje ograniczania swobody radnego w wykonywaniu jego mandatu. Skarżąca podniosła, że czuje głębokie zaniepokojenie z powodu słów oraz postępowania p.o. wójta Gminy Rewal, które miały miejsce na sesji Rady Gminy w dniu 28 marca 2018 r. Według skarżącej takie zachowanie nosi znamiona przekroczenia kompetencji, łamania zasad demokracji oraz ograniczenia swobody radnego w wykonywaniu mandatu a także próby zawstydzania i zastraszania radnych z powodu niezgodnego z oczekiwaniami wójta głosowania. Skarżąca w konsekwencji podniosła, że wójt nie jest upoważniony do wydawania negatywnej oceny działalności samorządowej radnych.

Zgodnie art. 227 kodeksu postępowania administracyjnego przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. Wskazać tym samym należy, że zakres skargi jest bardzo szeroki i otwarty. Żaden z elementów wymienionych w powyższym artykule nie występuje w przedmiotowej skardze.

Mając na uwadze treść zarzutów skargi, wskazać przede wszystkim należy, że zarówno wójt jak i radni pełnią funkcje publiczne.

Natomiast w doktrynie jak i orzecznictwie podkreśla się, że granice dopuszczalnej krytyki w stosunku do osób publicznych oraz ich działalności są szersze, aniżeli wobec osób nieprowadzących takiej działalności. W rezultacie, ich odporność na krytykę musi być podwyższona, w stosunku do osób, które nie pełnią funkcji publicznych.

Członkowie organów muszą zatem liczyć się z tym, że wypełniając funkcje publiczne, mogą spotkać się z krytyczną oceną innych osób w tym również osób pełniących funkcje publiczne. Ponadto wolność wypowiedzi prezentowanych przez obywateli, stanowi podstawową zasadę ustroju społecznego RP, korzysta także z ochrony przewidzianej [art. 54 ust. 1](#) Konstytucji RP, a ponadto wynika z [art. 10 ust. 1](#) Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowiek i Podstawowych Wolności (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 14 marca 2014 r., I ACa 1322/13).

W uzupełnieniu wskazać należy, że w wyroku Europejskiego Trybunału Praw z dnia 4 listopada 2014 r. ([30162/10](#), Braun v. Polska, LEX nr 1532397) podkreślono, że wolność wypowiedzi, chroniona w art. 10 ust. 1 Konwencji (o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności), stanowi jeden z podstawowych fundamentów społeczeństwa demokratycznego i jeden z podstawowych warunków jego postępu i samorealizacji jednostki. Z zastrzeżeniem ustępu drugiego (art. 10 Konwencji) wolność wypowiedzi znajduje zastosowanie nie tylko do "informacji" i "poglądów", które są dobrze przyjmowane lub postrzegane jako nieszkodliwe lub obojętne, lecz także do tych wypowiedzi, które są obraźliwe, szokują lub przeszkadzają. Takie są wymogi pluralizmu, tolerancji i otwartości, bez których nie ma "społeczeństwa demokratycznego".

Mając na uwadze powyższe uznano, że skarga jest bezzasadna.